

Τις παλιότερες εποχές, τέτοιες μέρες, εκεί που άνοιξη παρέδιδε στο καλοκαίρι ολοκληρωνόταν το Δ.Ρ.Α. σηματοδοτώντας και μια παύση των πρωταθληματικών ράλυ μέχρι το Φθινοπωρινό για τις δεκαετίες του '50 και του '60 ή το Χαλκιδικής τη δεκαετία του '70.

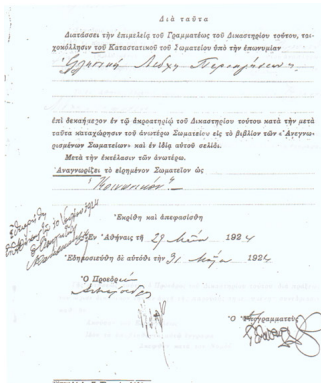
Κοινοτοπία να αναφερθεί η σημαντικότητα του Δ.Ρ.Α. όχι μόνο για την επίδρασή του στο ημεδαπό μότορσπορ αλλά και για τη θέση του στο παγκόσμιο χώρο. Μια σημαντικότητα που κάλυπτε όλους όσους ήσαν, κατά οποιοδήποτε τρόπο, εμπλεκόμενοι.

Από τα μικρά αγόρια της επαρχίας που έβλεπαν θαυμαστές κατασκευές να σηκώνουν σκόνη στο απόμακρο χωριό τους, που μπορεί να μην είχε ακόμα ηλεκτρικό ρεύμα, έως τον άνακτα ή τον πρόεδρο της κυβέρνησης που έκαναν τον κόπο να ανέβουν στο λόφο του Φιλοπάππου ώστε να τελέσουν την απονομή, σε ένα ολότελα διαφορετικό κλίμα από εκείνο της περιφέρειας, της επαρχίας.

Σμίλεψε αγωνιστικές συνειδήσεις, μα πάνω από όλα δημιούργησε μια ακολουθία από θαυμαστές ιστορίες. Κάποιες από αυτές διαμόρφωσαν και συμπεριφορές ή ακόμα και τους χαρακτήρες, των προσώπων που ενεπλάκησαν. Προς πάσα κατεύθυνση. Άλλος έγινε εραστής, άλλος λογιστής της ιδέας του Δ.Ρ.Α. Χρήσιμες και οι δυο ιδιότητες που θα μπορούσαν να γίνουν καταστροφικές αν η αναλογία λαθέψει.

Και λάθεψε.

Το Δ.Ρ.Α. έθρεψε την Ε.Λ.Π.Α. και τανάπαλιν. Είναι γνωστή η άποψη ότι η μεγάλη προσοχή που έδειξε η Λέσχη στον διεθνή μας αγώνα, αποτέλεσε τροχοπέδη για το υπόλοιπο ελληνικό μότορσπορ. Γνωστή και όχι λαθεμένη.

Αν μάλιστα ψάξουμε την ημερομηνία γέννησης της Ε.Λ.Π.Α. θα σταματήσουμε στην σημερινή. Στην 31η Μαΐου του 1924. Μέρα Σαββάτο. Τότε δημοσιεύεται η υπ' αριθμόν 2064 του Δικαστηρίου εν Αθήναις Πρωτοδικῶν, όπου *«αναγνωρίζει το ειρημένον Σωματεῖον ὡς Κοινωνικόν»*.

Στον τόπο μας την εποχή εκείνη πνέει άνεμος ανανέωσης. Η βασιλική οικογένεια έχει κηρυχτεί έκπτωτη από τον Μάρτιο και διάγουμε τις μέρες της Β' Ελληνικής Δημοκρατίας.

Στην πρωθυπουργία βρίσκεται η εξέχουσα προσωπικότητα του Αλέξανδρου Παπαναστασίου. Το «στοργικό κράτος» που στοχάστηκε ο Πελοποννήσιος πολιτικός δεν συγκροτήθηκε ποτέ, ενώ κάτι παρόμοιο συνέβη και με τη Ε.Λ.Π.Α. που δεν κατάφερε να γίνει ένας οικουμενικά στοργικός φορέας.

Ενεήντα επτά χρόνια αργότερα, η Λέσχη είναι ένα φάντασμα που πλανάται πάνω από τη Μεσογείων, μια άταφη νεκρή με χρέη δεκάδων εκατομμυρίων.

Σε ότι αφορά το Δ.Ρ.Α., είναι ένα προϊόν στα χέρια του Δημοσίου που ελέω πανδημίας έγινε δεκτό στους κόλπους του παγκοσμίου πρωταθλήματος. Της επιχειρήσεως η οποία τα

τελευταία χρόνια, για λόγους κατανοητούς, το περιφρονούσε.

Τεράστιες ανατροπές, που οι νεότεροι δεν νιώθουν και κάποιοι παλαιότεροι αδυνατούν να προσαρμοστούν με τα νέα δεδομένα. Όπως και νάχει, εκείνο το «χιόνι» από τις λεύκες στην ευθεία της Ηράκλειας, στο δρόμο για τη Μοσχοκαρυά, υπάρχει πάντα καρφωμένο στη μνήμη, μαζί με το σκληρό φως των κάμπων της Στερεάς, τις ξαφνικές νεροποντές της Μακεδονίας, τις ανατολές στην Ολυμπία. Όλο το μαγικό κουκούλι αυτής της εορτής, γιατί αγώνας δεν ήταν. Φιέστα ήταν.

Το πνεύμα του Δ.Ρ.Α. δεν είναι πια εδώ. Ζει μονάχα στις μνήμες του 20ού αιώνα. Είναι ένας μόνιμος κάτοικος του παρελθόντος. Όπως και η Λέσχη. Τυχεροί όσοι, με οποιοδήποτε τρόπο, τα βίωσαν. Τυχεροί και αυτοί που δεν τα έζησαν καθώς διαφεύγουν της ατυχούς συγκρίσεως.

Αλλά ότι εν έτει 2021, θα είχε γεννηθεί ένα είδος νοσταλγίας για τη Λέσχη δεν ήταν αναμενόμενο. Δεν είναι ούτε φυσιολογικό. Τυγχάνει όμως πραγματικότητα.

Έτσι, ως μια σοβαρή ένδειξη των εκπτώσεων των καιρών μας.

Μάιος του '75. Καμπάνες παντελόνια, ελεύθερα service, κάτω από το γαλανό ουρανό. Το κίτρινο της Ascona, το άστρο ενός μέλλοντα πρωταθλητή, το πνεύμα του Δ.Ρ.Α.